

Opbevares de i sække, er der dels store risici for fugt, og dels en temmelig stor risiko for at få sit hjem invaderet af rotter og mus, der har opsnuset deres livs forråds-kammer. De færdigkogte agn opbevares lettest i samme type plastbeholdere, som er nævnt i forbindelse med tøropbevaring. Bruges letfordærlige tilsætninger i kvældevandet, er det særlig vigtigt at opbevare agnen køligt. Ønsker man at farve partiklerne, gøres det ved at blande farven op i opblødningsvandet.

Dej og boilies

Pasta eller dejagn samt boilies kaldes ofte „special agn“, og det er ikke helt uden grund. Med forskellige bindere, f.eks. mel og æg, kan man i praksis blande en hvilken som helst ingrediens i agnen og dermed skabe en helt bestemt smag, form, farve, struktur og konsistens. Med andre ord: uendelige variationsmuligheder. Flydeegenskaber og hårdhed kan endvidere varieres ved at opvarme, nedkøle, koge eller bage agnen. Specialagnene inddeles typisk i pasta, boilies og pop-ups samt diverse gel-agn og „floater cake“.

Dej

Da enhver dej eller „pasta“ kan koges og laves til „boilies“, vil det gå for vidt at beskrive samtlige pastatyper her. Jeg vil derfor her koncentrere mig om de mest simple pastaer, der oftest kun bruges som dejagn.

Dej har mange fordele. Selv om de er mindre „småfiske-proof“ end boilies, er de dog mere selektive efter storfisk end de fleste standard-agn, som f.eks. majs, maddiker og orm. Fordelen ved pasta frem for boilies er, at de lækker duftstofferne hurtigere ud i vandet, hvilket som regel vil være ensbetydende med en mere „instant“ virkende agn. En af de mest anvendte typer dejagn bygger på vådstoffet som det, der skal virke som attraktor på fiskene. Et godt eksempel på dette er diverse kødpastaer, der er en gammel opfindelse. Allerede i 1650'erne blev kødpasta brugt som karpeagn af den legendariske Izaak Walton efter følgende opskrift: „Deres dejg skal de lave saadan: tag kød af en kanin eller kat, og skær det i små stykker, dertil tager De bønnemel, eller hvis det ikke er nemt at faa, saa en anden slags mel. Bland det sam-

men, og put noget sukker i eller honning, hvad jeg mener, er det bedste. Stød det sammen i en morter, eller De kan ælte det med hænderne så de bør være meget rene - lav det derpå til en kugle eller 2-3 kugler (man må håbe at han ikke brugte en hel kat, hvis da ikke lige karperne havde meget store munde dengang), hvad de synes, så De kan bruge dem“.

Kødpasta fremstilles i dag typisk ved hjælp af f.eks. blodpølse, leverpostej samt katte- og hundemad på dåse. Er indholdet af dåsen meget finthakket, kan man nøjes med at bruge det direkte. Som regel kan det dog bedst svare sig at blende kødstykkerne grundigt, så det bliver lettere at arbejde med. Når vådstoffet har den konsistens, man ønsker, afstives det til dej ved at tilsætte forskellige former for mel. Som regel kan det bedst svare sig at gå efter tøringredienser, der binder godt uden at få agnen til at sprække for meget. Personligt foretrækker jeg soyamel, majs mel eller rismel til dette formål. Har man problemer med at få mixet til at binde perfekt og ønsker en mere lind konsistens, kan det tit hjælpe at tilsætte æg og eventuelt en lille smule olie til vådmixet, inden det æltes sammen med tøringredienserne. Kødpasta er en hæderkronet agn, der har stået tidens test, men i disse moderne tider har „gamle agn“ en tendens til at blive overset. Faktum er, at de fanger den dag i dag og vil blive ved med det.

Brøddej kan i mange vande, hvor der andefodres i den helt store stil med brød, være en genial brødagn, hvis man har problemer med småfisk. Brødpasta er i princippet blot „mashed bread“ (franskbrødsindmad opblødt i vand), hvor vandet uddrives ved at presse det ud igennem et rent stykke klæde. Når det er umuligt at vride mere vand ud, æltes dejen godt, indtil den har en passende konsistens. Er dejen alligevel for smattet eller har svært ved at holde sammen, kan man eventuelt spæde op med en tøringrediens, der binder godt, f.eks. hvedemel eller gluten. Honning er i øvrigt en god klassisk tilsætning til denne agn.

Ostepasta kan være en super velfangende agn. Alle typer ost kan bruges, men de mest velfangende er ofte de bløde og stærktlugtende skimmeloste. Problemet, når man fisker de bløde oste direkte på krogen, er, at de let falder af. Det gælder derfor om at give dem en mere fast konsistens, hvilket kan gøres på flere måder. Den

mest brugte metode er nok at mase osten ud, hvorefter man tilsætter æg og diverse tørstofbindere, til man har en pasta af passende konsistens. Når du fisker om vinteren, er det vigtigt at huske, at de fleste ost bliver hårdere i koldt vand, hvilket kan besværliggøre et effektivt modhug.

En sidste simpel, velfangende og meget sjældent brugt pastaform er grødpasta. Fremgangsmåden er som følger. Man koger en lille smule vand op og tilsætter langsomt kassavamel, indtil det har en konsistens som havregrød. Under svag varme og konstant omrøring simrer grøden et stykke tid, indtil det bliver så tykt i konsistensen, at det er umuligt at røre. Den noget klistrede pasta samles i en klump og stilles afkølet, indtil det sætter sig og får en mindre klistret konsistens. Man kan naturligvis bruge mange andre former for tørmix/mel, eventuelt kombineret med f.eks. havregryn eller diverse micropartikelagn. Har man sit familieliv kært, kan jeg varmt anbefale, at man anskaffer en gammel gryde samt masser af ståluld og „rens let“. Hvis man er uerfaren i fabrikation af grødpasta, kan man let rende ind i en ubehagelig duft af brændt grød med efterfølgende opvaskeseancer som en noget kikset udgang på situationen.

Uanset hvilken form for pasta, man bruger, gælder det, hvis man fisker den direkte på krogen, om at bruge så store krogstørrelser, at man kan fiske krogspidsen ordentligt eksponeret, og dermed sikrer en ubesværet indtrængen af krogen. Selvom krogspidsen er rimelig blottet, er det som regel en fordel at bruge en pasta, der er så blød, at den presses af i modhugget og lader krogen trænge ordentligt ind. Det bedste er dog efter min mening at fiske pastaen på et hår, så man kan være sikker på at kroge ordentligt, samt i øvrigt udnytte alle de muligheder, der ligger i denne præsentationsform. Husk at bruge hår-stop med stor bæreflade og eventuel afstivning af håret med tube for at sikre, at den ikke bliver revet af i kastet.

Pastakugler er i øvrigt helt suveræne til at skabe et effektivt duftspor fra foderpladsen. Særligt hvis man fisker med langsomt lækkende boilies, kan det være en fordel at supplere med pastakugler for at skabe en hurtigere duftspredning fra foderpladsen.

Et andet alternativ, der kombinerer fordelene ved dejkuglernes hurtige duftspredning og „aktive

overflade“ med en mere hård agn, der let kan monteres på et hår og skydes ud på større afstande, er de såkaldte „opløselige boilies“. Disse er principielt blot pastakugler, der er lufttørret, så de holder formen. De fleste traditionelle boiliepastaer kan tørres og bruges på denne måde. Visse mix kan dog have en tendens til at revne under udtørningsprocessen eller monteringen. Løsningen kan i mange tilfælde være at tilsætte lidt ekstra olie eller indgredienser, der binder godt og giver en sej overflade, f.eks. val-leproteiner eller æggepulver. Bruges opløselige boilies med „normale pastabindeevner“, er det smartest at skifte agn med 3-5 timers mellemrum, så man er sikker på, at agnen stadig er der når karperne kommer frem til foderpladsen.

Vil man have en ekstra hurtig duftspredning kan man tilsætte mixet rigelige mængder af grove „strukturingredienser“, f.eks. birdfood. Jo flere grove ingredienser med gode opbrydningsegenskaber, der bruges, desto mere porøs og letsmuldrende bliver agnen. Et par eksempler på sådanne ingredienser kunne være polenta, klid, kartoffelflager og forskellige former for rasp. I praksis bliver resultatet en tørret og ekstra letopløselig „dejpellet“. Det siger sig selv, at fordelene ved en ekstra hurtig duftspredning skal opvejes imod den manglende selektivitet. Fisker man på steder med ekstremt mange småfisk eller hvor det er vanskeligt at checke agnen ofte uden at skræmme fiskene, er det klart værd at overveje, om ikke man vil få bedre resultater med traditionelle boilies.

Boilies

Boilies betyder i al sin enkelhed kogte dej- eller pasta-kugler. Med fremkomsten af hair-riggen, der først blev offentligt kendt i 1980, gik det pludselig stærkt, fordi det nu var muligt at fiske disse agn langt mere effektivt, både hvad angik præsentation og krogning. Med fremkomsten af flydende „pop-up’s“ blev boilie begrebet yderligere udvidet til også at omfatte bagte/flydende pastakugler.

Det primære formål med kogningen er at give pastakuglen en hård overflade, så man undgår, at agnen bliver ædt op af småfisk i løbet af kort tid. En stor agn, der har en relativt hård overflade, giver mulighed for, at agnen kan ligge i lang tid, hvilket er en fordel, dels fordi der er større

chance for, at de ønskede fisk når at finde agnen, dels fordi man ikke risikerer at skræmme fiskene ved gentagne kast med tunge takler. Ved at lade agnen ligge klar i god tid inden bide-tiderne undgår man at forstyrre fiskene, når de endelig indfinder sig på pladsen og begynder at foragere. At have en krogagn, der holder sig godt, er desuden en fordel, hvis det at placere agnen korrekt er så stort og tidskrævende arbejde, at det bliver for meget bøvvl at skulle checke den for ofte. Når først agnen er kastet eller placeret i den perfekte position, skal den helst blive liggende, indtil der er hug.

Når det gælder fodring, og i særdeleshed decideret forfodring igennem længere tid, er agnens selektivitet altafgørende for at få lokket de ønskede fisk ind på pladsen. Er foderagnene for små eller bløde, lokker man blot tusindvis af småfisk til området. I værste fald spiser de agnene, før de større fisk når frem, og man har spildt sit arbejde.

Netop på grund af selektiviteten og de muligheder boilierne i øvrigt giver for at eksperimentere med nye opskrifter og smagsstoffer i en uendelighed, gør dem til en utrolig effektiv og populær agn. Er ens boilie ved at miste effektiviteten, fordi fisken begynder at associere smags- eller visuelle indtryk med fare, kan man ved at ændre på nogle få ingredienser, flavour, farve eller form, kunne få en helt ny og igen velfangende agn. Dette er dog ikke nødvendigvis ensbetydende med, at boilies er mere lokkende eller attraktive end så mange andre agn. Selv om de i mange situationer vil være den mest effektive agn, eksisterer der nok mindst lige så mange andre situationer, hvor man vil kunne få bedre resultater med andre agn. At de fleste karper fanges på boilies, skyldes primært to ting. For det første fisker folk stort set ikke med andet, og for det andet er folks fiskemetoder ind- (og ens-) rettet på denne agn.

Når det er sagt, er det også værd at nævne, at boilies til nogle former for fiskeri er kraftigt undervurderet. Boilies bruges af de fleste kun til bundfiskeri efter karper. Agnen kan dog, brugt på den rette måde, være mindst lige så effektiv til f.eks. flåd og dappefiskeri samt i øvrigt til fiskeri efter mange andre arter, som f.eks. suder, karusse, græskarpe og brasen. Generelt gælder det derfor, at de fleste af de opskrifter, metoder, takler og rigs, der omtales i forbindelse med

boiliefiskeri i dette afsnit, kan overføres i „minuature udgave“ til de fleste andre medarter, hvorfor de af samme årsag beskrives grundigt i dette afsnit.

Næringsværdiens betydning

Som nybegynder inden for karpe- og specimenfiskeri kan man nemt få det indtryk, at det er nødvendigt at vide en hel masse om boilie-ingrediensernes biokemi for at fange fisk. Intet er mere forkert! Hermed ikke sagt, at det er ligegyldigt, hvilke ingredienser man bruger - langt fra. Sandheden er, at man i de fleste tilfælde kan fremstille velfangende boilies, der kan konkurrere med selv den ivrigste boilie-alkymist's snedigt udtænkte mirakler uden at vide så meget som en brik om ernæringsbiologi. Hovedsagen er, at man er villig til at eksperimentere med at sammensætte forskellige ingredienser, flavours og andre tilsætningsstoffer, indtil man finder en kombination, der virker i praksis. Også selv om det måske ikke stemmer overens med tidens strømninger inden for den nyeste agnteknologi. Boiliens næringsværdi og betydningen af dette er nok et af de mest omdiskuterede emner inden for boiliefremstilling. Siden i midten af halvfjerdserne, hvor Fred Wilton kom frem med sine ideer om HP (højprotein) og HNV (høj næringsværdi) -agn, har der være en livlig debat om, hvorvidt konceptet gav mening eller ej. Den grundlæggende idé i teorien er, at alle levende væsener har brug for en afbalanceret diæt bestående af de nødvendige proteiner, kulhydrater, fedt, vitaminer og mineraler for at kunne leve sundt og vokse. Ved at forfodre fiskene med denne næringsmæssigt perfekt afbalancerede agn, vil man kunne hjernevaske fiskene til at foretrække HNV-agnene fremfor deres naturlige føde. Efterhånden som fiskene vænner sig til agnene, ved de, at de kan få alt, hvad de behøver, ved kun at æde denne fødekilde. På den måde sparer de masser af energi på at kunne spise sig mætte uden at skulle spille tid på at finde flere forskellige og svært tilgængelige fødekilder. Da Fred Wilton første gang formulerede teorien, var det med det udgangspunkt, at karpernes proteinbehov lå på noget i retning af 50-70% af fødeindtaget med de resterende procent jævnt fordelt på kulhydrat og fedt samt andre næringsstoffer. I dag hælder de fleste til, at en afbalanceret karpediæt består af ca. 35%

▲ Denne karpe faldt for en enkelt synkende Squid boilie.

protein, 10% fedt og 20-30% kulhydrat. De resterende 15-25% er fødens vandindhold. Føden skal endvidere, for at kunne tilfredsstille alle fiskens ernæringskrav, indeholde tilstrækkelige mængder af essentielle næringsstoffer. De essentielle næringsstoffer er betegnelsen på en række stoffer, som organismen skal have tilført gennem føden for at kunne fungere, da den ikke kan fremstille dem selv. Disse inkluderer et begrænset antal aminosyrer, nogle umættede fedtsyrer samt diverse vitaminer, mineraler og sporstoffer. Mangler blot et af disse næringsstoffer, kan fiskene ikke producere de stoffer, organismen har brug for. Er alle stoffer derimod til stede, vil fisken være i stand til at kunne danne alle de stoffer, den har brug for at kunne leve sundt.

Et er at teoretisere om næringsoptagelse. Det mest interessante spørgsmål for de fleste vil nok være, hvordan man i praksis opnår en agn med høj næringsværdi. Hvis man da ellers hører til dem, der mener, det har stor betydning.

Personligt er jeg af den opfattelse, at det ikke

kan svare sig at blive alt for „videnskabelig“ og gå i helt ekstreme detaljer med den helt præcise næringsstof-sammensætning. Så længe man tilstræber, at agnen omtrentlig har den ovenstående fordeling af næringsstoffer samt sørger for, at der bruges flere forskellige protein-, fedt- og kulhydratkilder, vil man helt automatisk ende med en agn, der er fuldt ud tilstrækkelig til at dække fiskens næringsbehov. Ved at have flere forskellige protein-, kulhydrat og fedtkilder vil man automatisk få en sammensætning af essentielle næringsstoffer, der er fuldt ud tilstrækkelig. Da langt de fleste vitaminer bliver ødelagt ved 50-80 grader, er det efter min opfattelse temmelig nytteløst at beskæftige sig alt for meget med boiliens indhold af disse. Det samme gælder for enzymer, der ødelægges ved endnu lavere temperaturer. Udover disse rent praktiske argumenter vil jeg i det følgende komme ind på andre årsager til, at et afbalanceret vitamin- og næringsindhold ikke nødvendigvis har nogen praktisk betydning for agnens effektivitet.

Et er, at HNV-agn i nogle tilfælde vil kunne forbedre fodringens og dermed agnens effektivitet. Noget andet er, om det altid betyder noget, og om det resulterer i en umiddelbar mere attraktiv agn for fisken. Hvorvidt HNV-teorien i praksis „holder“ som et all-round agn og fodringskoncept, afhænger efter min mening fuldstændig af fiskesituationen. Der er stor forskel på, hvordan folk fisker. Nogle tager blot på dagture eller korte fisketure af et par dages varighed, hvor der ikke forfodres før fiskeriet. Andre fodrer et par dage eller uger i forvejen. Langt de fleste fisker flere forskellige vande i løbet af en sæson og har sjældent tid, lyst eller penge til at køre en lang fodring i det samme vand igennem flere måneder eller hele sæsonen. Da den umiddelbare genkendelse af høj næringsværdi i naturlig føde skyldes erfaringer tillært igennem et helt liv samt evolution af instinktive præferencer igennem masser af generationer, tror jeg, at HNV-konceptet kræver fodring igennem temmelig lang tid, f.eks månedsvis i træk eller en hel sæson igennem, for at virke efter hensigten. Kun på denne måde vil fiskene for alvor blive vænnet til at foretrække ens agn fremfor naturlige fødeemner.

Hvis der er mange forskellige, som fisker i søen, er det vigtigt, at man giver agnen en

speciel smag eller udseende, så fisken kan genkende ens HNV-agn. Har man ikke en flavour, der skiller sig ud, får man ikke nødvendigvis nogen speciel fordel ved HNV-agn. Faktisk er det ikke en gang sikkert, at fiskene vil kunne genkende ens HNV-agn, selvom man som den eneste i vandet bruger en speciel flavour. Æder de samme fisk i løbet af et kort tidsrum boilies fra flere forskellige fodringer, hvoraf ens egen er HNV, og de andres er LNV, vil fisken efter min mening umuligt kunne være i stand til at vide hvilken boilietype, der skaffede den en sund og næringsrig kost. At HNV-agn virker efter hensigten, har dog ikke kun noget at gøre med fodringens længde. Fisker man f.eks i et stort vand, hvor hovedparten af fiskene er nomadiske, er der ingen mening i at forsøge at hjernevaske fiskene til bestemte agn, hvis man alligevel ikke kan regne med at fiske til de samme fisk i længere tid af gangen.

Hermed mener jeg ikke, at HNV-agn kun virker i forbindelse med ultra lange fodringer. Essensen er blot, at man i forbindelse med korte ture og middel lange fodringer vil kunne fange

mindst lige så godt med LNV-boilies (boilies med lav næringsværdi) eller andre agn, der, lavet på den rigtige måde, kan være mindst lige så attraktive, velsmagende og letfordøjelige som HNV-agn. At HNV agn i nogle tilfælde virker bedre end andre agn ved f.eks kortere fodringer eller ture, tror jeg ofte skyldes den simple kendsgerning, at de på grund af en mængde forskellige ingredienser tilfældigvis smager bedre eller får en struktur, der muliggør en bedre duftafgivelse og dermed lokkeevne. Da karperne i langt de fleste svagt-medium hårdtfiskede vand får dækket langt størstedelen af deres næringsbehov igennem naturlig føde, behøver man ikke at være bekymret for, at fiskene ikke får, hvad de har brug for. De levede trods alt i bedste velgående, også inden HNV-agnens tidsalder.

Morgenstemning....

Fordøjelighed

At tilstræbe en letfordøjelig agn er i praksis en videre udbygning af den originale HNV-teori, fordi fisken med en letfordøjelig agn får mere ud af at spise agnen, hvilket rent teoretisk kun kan fremskynde „hjernevaskningen“. Emnet diskuteres meget blandt boilie-eksperter, og det er ikke få teorier, der i tidens løb har set dagens lys. Blandt disse kan nævnes tilsætning af enzymer og „isotoniske agn“. Uden at komme nærmere ind på dette mener jeg, at begge disse teorier er uden praktisk betydning. Personligt mener jeg, at nedbrydning igennem 1) kogning og 2) maksimal overflade i fordøjelsesmassen samt i øvrigt valg af ingredienser, der er letfordøjelige, i sig selv har langt større praktisk betydning.

1) Det er et faktum, at jo mere nedbrudt molekylerne i boilien er, desto lettere bliver det for fordøjelsesenzymene i fiskens mave at nedbryde dem fuldstændigt til små stoffer, der let kan optages. Dette gælder både for proteiner, fedt og kulhydrater. Det er blandt andet af samme årsag, at vi koger, bager eller steger de fleste fødevarer. Ingredienserne og „næringsstofferne“ i agnen tager altså, modsat hvad mange tror, ikke skade rent fordøjelses- eller ernæringsmæssigt af at blive kogt - tværtimod.

2) Jo lettere maden kan findeles, så den får en maksimal overflade i tarmen, desto lettere bliver det for fordøjelsesenzymene at gøre deres arbejde og nedbryde føden fuldstændigt. Den mest indlysende måde at opnå denne effekt på er ved at bruge bløde boilies eller agn, der let smuldrer til småpartikler i maven. Under praktisk fiskeri er dette dog ikke så let, da en af fordelene ved boilies jo netop er, at de er så hårde, at småfiskene ikke æder dem. Jo hårdere boilien er, desto længere tid tager det at findele agnen i maven, resulterende i en langsommere fordøjelse. Dette modstridende dilemma er en svær nød at knække!

Men hvordan kan man ud fra teorien i dette temmelig sværtfordøjelige kapitel i praksis fremstille agn, der lever op til kriterierne for en ultra let fordøjelig agn, som også kan bruges ved praktisk fiskeri?

Jeg har i et stykke tid eksperimenteret en del med to alternative måder at fremstille ekstra letfordøjelige boilies. Hvis man går ud fra, at kogning kombineret med en blød konsistens eller en porøs struktur, der smuldrer til fine partikler

ved opblødning, giver den maksimale fordøjeshastighed, må det kunne lade sig gøre at optimere og kombinere disse egenskaber i en agn, der er praktisk anvendelig, d.v.s hård nok til at undgå småfiskene.

Ved simpelthen at lægge en pastaskal oven på f.eks. „Ball Pellets“ og koge agnen, kan man få en foderagn, der opfylder begge krav. „Pellet-core boilies“ laves lettest på følgende måde: 1) En normal pasta rulles ud med en kagerulle til en „plade“ på et par millimeters tykkelse. 2) Dejpladen skæres herefter ud i passende firkanter, hvorefter de formes omkring ball-pellets og koges i 30-60 sekunder. 3) Herefter lufttørres „Pellet-boilierne“ i rigelig tid, så skallen bliver hård nok til at kunne holde formen, selv om indmaden er opløst. Sørg for at bruge et pasta-mix med vandopløselige ingredienser, så det ikke tager alt for lang tid for vandet at trænge ind til pellet'en. Skallen bliver selvfølgelig ikke lettere at fordøje end traditionelle boilies, men det gør indmaden derimod. Normalt foretrækker jeg at bore et hul tværs igennem pastaskallen og kernen med en „nut-drill“ for på denne måde at sikre at kernen hurtigt opløses. Er kernen for tør når fisken spiser den, virker det nemlig hæmmende på fordøjelsen. Boilierne kan evt. foropblødes i en boostlage, inden de kastes ud på fiskepladsen.

En anden idé til ekstra letfordøjelige agn er at køre kogeprocessen helt ud i sin yderste konsekvens. Ved kogning af normale boilies er det kun de yderste par millimeter, der bliver gennemkogt, indmaden kommer formentlig sjældent over 50-70 grader. Skal kogningen ikke gå ud over lækningen og dermed en instant attraktion, vil det være dumt at give boilien en ekstra lang kogetid på normal vis, da det blot vil resultere i en hård og uattraktiv agn. Den eneste måde, man kan lave en gennemkogt agn, der samtidig er blød og dermed lettere afgiver duft til vandet, er så vidt, jeg kan se, ved at koge tøringsredienserne i pastaen som grødpasta. For at undgå at udkoge flavours foretrækker jeg enten flavours ved kogepunkt over 100 grader eller bedst af alt at bruge ingredienser, der har en attraktiv duft i sig selv, eventuelt kombineret med en god boost lige inden fiskeriet. Herefter stilles dejen til at „sætte sig“ i en skål med et viskestykke over. Efter et stykke tid checkes om dejen har en konsistens, der gør den rulbar. Hvis

den er for klistret, tilsættes blot lidt ekstra tørstof. Boilierne håndrulles og koges herefter på normal vis. På denne måde kan man altså lave en 100% gennemkogt „Grødpasta boilie“, der samtidig er så blød, at den har en god lokkeeffekt.

Især i forbindelse med ingredienser, der har et stort fedtindhold, bør det lige nævnes, at de lettere nedbrydes, hvis agnen indeholder stoffer med „emulgerende“ („fedtdråbe spaltende“) egenskaber. Gode eksempler på ingredienser med denne virkning er soya-isolat, soyamel, LacProdan 80, natrium kasinat og kalium kasinat. Koncentrede emulgatorer, som f.eks. Nutrabait's „Emulsifier“, kan dog også fås. Indtil videre har jeg uden videre antaget, at ekstra letfordøjelige agn giver en fangstmæssig fordel - men er det altid så simpelt? Jo bedre afbalanceret næringsværdi og fordøjelseseffektivitet, desto færre kilo foder skal der til for at tilfredsstille, fiskenes ernæringsbehov og en maksimal fordøjelighed betyder ikke nødvendigvis, at fiskene hurtigere æder mere end de ville have gjort, hvis agnen var mere, svært fordøjelig. Hvorvidt reaktionen på letfordøjelige agn er flere kilo boilies spist i løbet af et givet tidsrum eller blot længere tid imellem ædeperioderne, afhænger i høj grad af fiskens foder- og ernæringstilstand. I nogle tilfælde, især i forbindelse med seriøse HNV langtidsfodringer samt om vinteren, tror jeg dog, at en letfordøjelig agn kan vise sig at være en fordel (eller i det mindste ikke en bagdel!).

Teoretisk vil den ideelle agn, hvis man satser på at få fiskene til at æde så meget som muligt, være letfordøjelige boilies med en lav næringsværdi samt attraktions-, smags- og appetitvækkende kvaliteter, der opvejer fiskenes instinktive og tillærte præferencer for en næringsmæssig favorabel mad. Især i forbindelse med LNV-agns smag er flavours, sødemidler, palatants og sense appeals (s. 64), årsag til en forholdsvis stor del af det samlede smagsindtryk. I HNV-agn derimod afhænger boiliernes smags- og attraktionsværdi i højere grad også af de enkelte ingrediensers smag, struktur og/eller vandopløselighed i sig selv. Efter min mening skyldes deres umiddelbare effektivitet ofte dette snarere end næringsværdien i sig selv. I det lange løb skal LNV-agn indlysende nok smage forbandet godt, så fiskene ikke skifter præference til en

mere næringsmæssig favorabel fødekilde. Hvis du har en sådan opskrift, bør du ikke tøve med et patent!

Som en sidste bemærkning, vil jeg afslutte disse noget teoretiske sider med at gentage mig selv og konstatere, at i langt de fleste fiskesituationer er umiddelbar attraktion i form af god duftspredning, stimulerende syns- og smagsindtryk samt selvfølgelig et basalt kendskab til vandet og fiskeriet BETYDELIGT vigtigere en agnens fordøjelighed og næringsindhold.

Jeg håber ikke, at den stakkels læser på nuværende tidspunkt er faldet i søvn eller er langsomt døende på kedsommelighedens knastørre alter. Selv om man kan have nok så mange velbegrundede teoretiske argumenter for, at forskellige agn vil fiske bedre i bestemte situationer, vil det i praksis være umuligt at bevise, hvorfor karpen i virkeligheden tog ens perfekt udtænkte agn.

Boilie mix

Boilies kan sammensættes ud fra et væld af forskellige ingredienser. I de tre mest almindeligt brugte boilietyper bruges enten mælkeproteiner, birdfood- eller fiskemels- ingredienser som den „bærende del“ af mixet. Dette er selvfølgelig en meget firkantet inddeling, idet man i vid udstrækning bruger de samme grundlæggende smags-, fyld- og bindestoffer i alle tre typer. Tilsvarende blander man ofte nogle af „grundmixtyperne“ eller ingredienser fra disse for at opnå en bestemt konsistens, vægtfylde eller struktur, der passer til forskellige fiskesituationer.

Før man sammensætter sit boiliemix, er der mange ting, man bør overveje. På de følgende par sider fortæller boilie alkymisten MADS GROSELL om de vigtigste principper i sammensætningen af et boiliemix samt en række af de mest populære ingredienser til traditionelle „mælkemix“:

For at give den færdige boilie maksimal lokkevne er det vigtigt at tage følgende ting i betragtning: 1) Bundforholdene, hvor man vil fiske 2) Mængden af naturlig føde i søen, antallet af karper samt i hvor høj grad, der er blevet fisket/fodret efter dem før 3) Fysiske forhold, f.eks. temperatur og strøm/vandbevægelse 4) I hvor høj grad risikerer man, at agn og fodring terroriseres af småfisk.